

Kovářův učení

Nejproslulejší kovárnu hlavního královského města Falterny rozezněl dutý kovový zvuk a mladý kovář Malaki prudce vylétl z postele. Zamotal se do příkrývky a nebyť jeho dřevěného přítele Kayla, který ho zachytil, spadnul by na zem. Než se stihl rozkoukat, práskly v protějším pokoji dveře. Následovalo hlasité klení doprovázené ještě hlasitějším dusáním po schodech a potom se všechen ten rámus přesunul do kovárny.

Malaki se uchechtl. Měl poměrně jasnou představu, kdo je takhle brzy ráno tahal z postele.

Vyskočil na nohy, natáhnul na sebe široké kalhoty s kapsami, kožené boty a ušmudlanou košili. Do brašny nahrnul všechny svoje kleště a rychlým pohledem přelétl místnost. Na stole se válela hromada kovových šupin, že kterých se chystal Kaylovi vytvořit brnění, ale z toho nenadálého probuzení usuzoval, že ho dnes bude čekat jiná práce.

V kovovém plátu opřeném o nohu stolu zachytil vlastní odraz; bouřkově šedé oči a rozčuchané smetanové vlasy dávaly tušit, že pochází ze vzdálenějších částí království Fayly než z nížin okolo Fallerny. Byl to už téměř měsíc, co sem přišel, aby se zdokonalil v kovářském řemeslu, a stále si nedokázal zvyknout na pohledy, kterými si ho mnozí prohlíželi; možná i proto, že na svých třináct let příliš nevyrostl. Potřásl hlavou a s Kaylem v závěsu vyšel z pokoje.

„... jednou, tak ti těma kleštěma vyrazím zuby, je ti to jasný, Lardare?!“ hřímal obrovitánský mistr kovář Grull na příchozího elfa, právě když chlapec sešel do kovárny.

Když si Malaki už pokolikáté prohlížel mistrovu mohutnou postavu, stříbromodré vlasy spletené do zacuchaných copánků, nyní narychlo svázaných do ohonu, a krátký vous věčně ušpiněný od sazí, byl si stále jistější, že mezi Grullovyými předky musel být troll. Elfa stojícího s pobaveným úsměvem ve dveřích převyšoval o půl hlavy.

Lardar očividně pouštěl jeho výtky jedním špičatým uchem dovnitř a druhým ven. Jantarově zbarvené oči zbystrily chlapce a tvář mu rozzářil upřímný úsměv.

„Malaki, jak se máš? Už ses zabydlel?“ zahalekal, aby přehlušil Grulla.

Mistr kovář obrátil oči v sloup a se zabručením, z něhož rozuměli jen „nebudu třepit hubu“, odešel shánět svou košili.

„Celkem ano,“ odvětil Malaki. „Ale pořád mi všechno připadá tak nové,“ okouzleně se rozhlédl po kovárně a pohledem obsáhl obrovitánskou výheň, několik kovadlin i velké množství nejrůznějších zbraní; od mečů všech velikostí přes hroty šípů a kopí po působivou sbírku seker a válečných kladiv na stěně kovárny. Zadíval se na jeden z ponků, který zabíraly umělecké